

Кой би узналъ
И би посмялъ
Да каже: „Азъ не вѣрвамъ?“
Всемоощенъ
И всевѣдецъ
Нели обгрѣща и държи
И тебъ, и менъ и себе?
Надъ нази нѣма ли небесенъ свѣдъ?
Подъ нази нѣма ли земя?
И вѣчно не изгрѣватъ ли
Звѣздитъ вѣчни съ милий зракъ?
Не гледамъ ли те азъ очи въ очи?
У тебъ не се ли собира всичко
Въ сърдце, въ глава?
И не тече ли се вѣвъ вѣчна тайна
Невидимо и видимо при тебъ?
Сърдцето си велико съ него изпълни,
И, ако си блажена ти отъ туй,
Ти както щешъ го назови:
Речи го щастие, сърдце, любовъ и Богъ —
Азъ нѣмамъ име
За него. Само чувство.
А името е димъ и шумъ,
Мъгла, небесенъ пламъ.

МАРГАРИТА.

Това е хубаво и умно, знамъ.
И погътъ дава сжщий умъ,
Но само съ по-други слова.

ФАУСТЪ.

Навсѣкждѣ това
Сърдцата казватъ ни подъ слънчевъ ликъ
На свой езикъ;
Защо ли не и азъ на моя?